

BENNY SCOTT WORDT 80, ZIJN KLASSIEKER 'K EN BRUGGE IN M'N HERTE 40 JAAR

“Gelukkig zal ik eerder ‘weg

BRUGGE/VARSENARE

Benny Scott wordt zaterdag 80, maar uitkijken naar zijn verjaardag doet de Brugse stadszanger niet. “Och jong, ik zit al een jaar in zak en as. Ik begin aan de laatste fase, hé. Ik troost me met de gedachte dat artiesten als Cliff Richard, Tom Jones en Willem Vermandere ook van het jaar 1940 zijn. Ik zit in die categorie.” Een openhartig gesprek.

“Mezelf met witgrijs haar in de spiegel zien: dat is voor mij heel moeilijk. Daarom kleur ik mijn haar”

DOOR OLIVIER NEESE

“Zes hebben we er, en allicht binnenkort zeven”, lacht Benny Scott, wanneer een van zijn katten tegen onze benen komt spinnen. “Al enkele dagen loopt hier een katje rond, die blijkbaar geen thuis heeft. Al onze katten zijn vondelingen. Eentje hebben we gevonden in het Tillegembos. Bij een wandeling hoorden we het gepiep van een kitten. Meteen zijn we naar huis gegaan achter eten en maakten we een flyer, die we in 150 bussen in de buurt stopten. Niemand reageerde. Enkele dagen later zat het katje er nog te piepen en hebben we haar in huis genomen. We zijn enorme kattenliefhebbers. Hoewel het niet mag, hebben we al onze overleden katten in de tuin begraven. Ik krijg het niet over mijn hart om ze met het vilbeluik mee te geven. Elke kat die sterft is voor mij een groot drama. Daar heb ik weken lang verdriet van. Daarom dat ik nooit een hond genomen heb, omdat ik denk dat je je daaraan nog meer hecht. Nu, ik troost me met de gedachte dat mijn katten nog heel jong zijn en ik eerder *weg zal zijn* dan hen.”

Je tachtigste verjaardag, je kijkt er echt niet naar uit, hé.

“Och jong, al een jaar zit ik in zak en as. Ik begin aan de laatste fase, hé. Maar al sinds mijn dertigste heb ik het moeilijk. Toen zag ik ook al tegen die ‘3’ op. Dat had ik opnieuw bij mijn veertigste, mijn vijftigste... Maar nog nooit had ik het zo lastig als nu. Dat is ook de reden waarom ik al jaren mijn haar kleur. Mezelf witgrijs in de spiegel zien: dat is voor mij psychologisch heel moeilijk. Maar stilaan kan ik er mee leven dat ik er tachtig word. Ik troost me met de gedachte dat artiesten als Cliff Richard, Tom Jones en Willem Vermandere ook van het jaar 1940 zijn. Ik zit in die categorie. En hout vasthouden: ik ben

momenteel kerngezond, ga nu zelf gaan fitnessen, en ben nog *kopie-kopie*.”

Rust roest, zeggen ze. Waarom ben je twee jaar geleden gestopt met op te treden?

“Een olifantengeheugen heb ik, altijd gehad. Dat was ook nodig, want bij een klassieke dansavond destijds trad ik van 21 tot 3 uur op. Als zanger bracht ik tussen de 80 en 90 nummers. Van tango's over marsen tot rock 'n roll. Dan leer je de stiel. Maar twee jaar geleden kwam ik op het podium,

zag het publiek en de schrik sloeg me om het lijf. Ik begon te twijfelen. Nochtans ken ik nog alle teksten uit het hoofd. Gewoon faalangst. Toen zei ik tegen mezelf: het is tijd om te stoppen. Ik wil geen karikatuur van mezelf worden. Dat maken wel meer artiesten mee. Boudewijn de Groot maakt nu hetzelfde mee. *(stilte)* Dat weet ik intussen ook: bekendheid is zo relatief, jong. Het is klatergoud. Kijk naar Paul Severs, een fantastische artiest én mens. Wie spreekt er nog over? Het leukste aan mijn beroep was dat ik

mensen kon amuseren en heel vaak iets terugkreeg.”

Op wat ben je het meeste trots uit je carrière?

“Dat ik van mijn hobby mijn beroep kon maken, dat mijn vrouw er altijd thuis door kon blijven en dat we er onze woning door konden bouwen. Nog steeds krijg ik elke drie maanden een bedrag van Sabam. Ik kan de organisatoren verstaan die het niet leuk vinden om hun bijdrage te betalen, maar het is wel de enige vereniging die volledig correct is met

zijn leden. Tot op de centiem.” “Muzikaal was het mooiste moment toen ik samen op het podium stond met Charlie Hodge, de vaste tweede stem en beste vriend van Elvis Presley. De Belgische fanclub had hem uitgenodigd en de organisatoren vroegen of ik hem wilde halen en begeleiden. Tuurlijk wilde ik dat. Ik ben een ongelofelijke fanaat van Elvis. Kort daarop trad Charlie Hodge met me op, en nam dezelfde poses aan als bij Elvis. *(emotioneel)* Dat is het dichtste dat ik bij Elvis ben kunnen komen. Hodge sig-

Benny Scott in zijn *man cave*. “De komende jaren wil ik vooral mijn enorme collectie uit de jaren vijftig beluisteren, mijn honderden dvd's bekijken en mijn boeken van Elvis lezen.” (Foto Davy Coghe)

zijn' dan mijn katten"

Bio

PRIVÉ

Geboren op 7 maart 1940 in het moederhuis van Sint-Anna in Brugge als Urbain Schotte. Groeide op in de Langestraat, waar zijn ouders een restaurant hadden. Werd Franstalig opgevoed door een au pair, omdat zijn zieke moeder niet alle zorgen op zich kon nemen. Woont nu in Varsenare met zijn tweede vrouw Nina Dauchy, met wie hij 49 jaar getrouwd is. Heeft twee kinderen uit zijn eerste huwelijk. Is de rechtstreekse neef van Jimmy Frey.

OPLEIDING

Liep school in het SFX-instituut, het Atheneum en de Rijkstechnische School, waar hij het diploma elektriciteits-technicus A2 behaalde.

LOOPBAAN

Startte als onthaal- en verkeersbeamte bij Sabena op Zaventem, deed zijn legerdienst bij de marine, was opsteller bij de belastingen, vertegenwoordiger in ledere-waren, verkoper van juwelen, manager van zijn neef Jimmy Frey... Was beroepsmuzikant in 1978 tot 2006. Begon als Engelse zanger van een orkest, maar schakelde begin jaren 80 over op het Brugs. Zijn *'k En Brugge in m'n herte* is hét Brugse volkslied. Gaf meer dan 2.500 optredens in ruim 300 verschillende zalen over heel Vlaanderen.

HOBBY'S

Verzamelaar van muziek uit de jaren vijftig, Elvis Presley en miniatuurtreinen. Geïnteresseerd in archeologie en – als kind van de oorlog – alles van de Tweede Wereldoorlog.

"Muzikaal was het mooiste moment toen ik samen op het podium stond met Charlie Hodge, de vaste tweede stem én beste vriend van Elvis Presley. Dat is het dichtste dat ik bij Elvis ben kunnen komen." (repro Davy Coghe)

Benny Scott als Elvisimitator. (repro Davy Coghe)

neerde die avond zelfs mijn gitaar." "Waarom Elvis? Heb je een dag of drie? (lacht) Zoals John Lennon zei: *before Elvis there was nothing*. Nooit kan ik nog lezen of beluisteren wat ik allemaal van hem heb. Rond mijn hals draag ik altijd een ketting met een verwijzing naar Elvis. Dat mogen ze niet in mijn kist steken, dat is iets voor mijn dochter. (stille) Alles staat beschreven. De tekst voor mijn doodsprentje, de foto, de muziek... Alles voor mijn afscheidsplichtigheid ligt klaar in de schuif, al jaren."

Ben je ooit naar het graf van Elvis geweest?

"Neen, ik had gezworen om Elvis live te zien voor mijn veertigste, maar hij is gestorven toen ik 37

was. En de belangrijkste reden: ik heb een enorme vlieg angst. Kijk, in 1960 móést ik trouwen. Te vroeg aan het water gespeeld... Mijn legerdienst moest nog starten en ik had al tweemaal gescoord... Met het Volkswagentje van mijn vader ben ik met mijn vriendin (zijn eerste vrouw, red.) naar het stadhuis gereden om 's morgens om 7 uur in alle stilte te trouwen. Niemand was erbij. Ik had snel een job nodig, en kon beginnen bij Sabena. Toen ik er werkte, crashte een Boeing in Berg met tientallen mensen aan boord. Dat wrak heb ik gezien... Van de piloot vonden ze enkel nog een stukje van zijn kin terug. Sindsdien moet ik van vliegtuigen niet meer weten. Een paar keer heb ik nog móéten vliegen, maar dat is dan urenlang de angst verbijten."

Biedt het troost dat je met je nummers straks iets achterlaat? Zeker 'k En Brugge in m'n herte zal nog jaren het Brugse volkslied blijven.

"Ik zit nu aan de vierde generatie die mijn liedjes zingt. Een paar maanden geleden kreeg ik de vraag of ik een cd wilde signeren voor een ziek meisje van zeven jaar. Dat album ben ik mee gaan afgeven. Dat meisje had enkele vriendinnetjes uitgenodigd en ongelofelijk: ze zongen allemaal mijn liedjes. (trots) Ik heb niet tegen de muziek van nu en zal nooit iemand afkeuren die dat graag hoort. Toen ik als tiener mijn eerste plaat *Rock Around The Clock* van Bill Haley oplegde, vluchtte mijn moeder ook naar de tuin en mijn vader naar zijn bureau. Maar voor mij hield

de muziek op toen de Beatles stopten. Vanaf dan was voor mij niet meer interessant."

Hét Brugse stadslied 'k En Brugge in m'n herte werd 40 jaar geleden geschreven. Hoe is dat nummer tot stand gekomen? Want je was eigenlijk een Engelstalige zanger.

"Al een tijdje liep ik met het idee rond om een liedje te maken over Brugge. Maar in het Engels: dat zag ik niet zitten. In het AN: daarvoor hadden we al Will Tura, Jimmy Frey, Salim Seghers... Dus waarom niet in het Brugs? 'k En Brugge in m'n herte is eigen-

Wanneer besloot je om volledig de weg van Brugse liedjes in te slaan?

"Mijn bedoeling was om eenmalig in het Brugs te zingen en dan terug te keren naar het Engels. Maar rond de jaren tachtig werden de buitenlandse producties zó goed en bleef ik maar een Vlaming die in het Engels zong. Heel snel besepte ik waar mijn toekomst lag en had ik een tweede Brugse plaat klaar. Het enige jammere is dat de mensen vooral mijn komische liedjes kennen, zoals *Clementientje*, *De chef van de stoatie* en *Iddewartje me zyn sigartje*. De mensen ver-

'k En Brugge in m'n herte was eigenlijk maar een B-kantje. (foto Davy Coghe)

lijk maar het B-kantje van een spotliedje over de Reitjes. En dat plaatje wilde de platenfirma eigenlijk niet uitbrengen. (lacht) Maar het viel in de smaak van radiomakers als Ro Burms en de vrije radio's die als paddenstoelen uit de grond schoten."

"Het nummer schreef ik, zoals alle andere, in het keldergat van

wachtten niet van mij dat ik ook serieuze nummers bracht. Een stempel waar ik niet vanaf raakte. Jammer. Die Brugse teksten vlogen uit mijn pen. Ik weet niet hoe dat kwam, het ging vanzelf. Ik heb daar geen verdienste aan. Maar vraag me niets over wiskunde of scheikunde. Op een examen chemie heb ik ooit twintig nieuwe stoffen uitgevonden." (lacht)

Wat zou je de komende jaren nog willen doen?

"Op de eerste verdieping van onze woning heb ik mijn eigen *man cave*. De komende jaren wil ik mijn vooral mijn enorme collectie muziek uit de jaren vijftig beluisteren, mijn honderden dvd's bekijken en mijn boeken van Elvis lezen. De laatste keer dat ik ze geteld heb, had ik er 110. Nooit zal ik ze nog allemaal kunnen lezen, daarvoor rest er me nog te weinig tijd." (lacht)

Op zijn verjaardag op 7 maart zal Benny Scott nog eens 'k En Brugge in m'n herte zingen tijdens Ip Zun Brugs, een show over dialect van het team van Brugs is oltied schoane. Tickets kosten 15 euro en kunnen aangekocht worden via In&Uit.

"De tekst en de foto voor mijn doodsprentje, de muziek... Alles voor mijn afscheid ligt klaar, al jaren"

twee vierkante meter in ons appartementsblok langs de Maria Van Bourgondiëlaan in Brugge, waar we toen wonen. Daar kroop ik telkens in met een notitieboekje en gitaar om de burens niet te storen."